

største Gædder, medens vi jo her af Fremstillingen se forklaret, at tværtimod hele Rødsprættehnglen forudsættes at bevæge sig paa de laveste Bænde langs Kysten. Udtalelserne her i disse Dage have jo ogsaa gaaet i en Retning, der er meget stærkt mod det Udbytte, som Videnskabsmændene have søgt at tilvejebringe. Det kan derfor vistnok næppe endnu siges, at den offentlige Mening har naaet til et afgørende Resultat, hvorom der kunde siges: Nu ere vi visse paa, at gennemføre vi den eller den Ordning, have vi ramt det rette. Jeg stulde derfor være meget tilbøjelig til at deltage i det Raad, som har lydt fra flere Sider i denne Sal i disse Dage, at, inden man gik til en endelig Revision af Fiskerilovgivningen, stulde man søge at spørge de deri direkte interesserede Fiskere om deres Opfattelse deraf. Der vil imidlertid derimod kunne siges dette, at man paa Forhaand kan vide, at, ere Meningerne hos Folk i Almindelighed delte om dette Spørgsmaal, ere de i ganske særdeles Grad delte blandt Fiskerne selv, thi her staa jo to stik modsatte Interesser og to derpaa byggede Opfattelser over for hinanden. Disse to Interesser vilde jo sikkerlig ikke, selv om de kaldtes til at arbejde sammen i en Kommission, kunne enes; thi de to absolut modsatte Interesser: det bevægelige Redskab mod det faststaaende kunne ikke have samme Opfattelse af Fiskeriets Interesser. Jeg vil her henstille en Tanke til Overvejelse — det er meget muligt, at den støder paa uoverkommelige praktiske Vanskeligheder, og i alt Fald er det vist, at den ikke vilde kunne gennemføres med eet Slag —, og det er den Tanke, om det ikke var muligt at anvise disse to Fiskeriredskaber hver sit Arbejdsfelt. Kunde det lykkes saaledes, at man overlod til de faststaaende Redskaber at benytte de lavere Bænde, de indre Fjorde, og overlod til de bevægelige Redskaber de mere aabne Bænde, vilde derved være naaet ikke alene det, at vi saa vilde have faaet visse Fredningsbestemmelser ad praktisk Vej tilvejebragte for de staaende Redskaber, som jo ere meget svagt fiskende Redskaber, hvilket vilde betyde det samme som en delvis Fredning af alt det lavere Farvand, men man vilde ogsaa naa det, som egentlig er, hvad Fiskerne klage mest over af alt, nemlig at faa Ufreden mellem de forskellige Fiskeriredskaber bragt ud af Verden. Dette er nemlig egentlig Hovedklagen. Man vil høre rundt omkring disse Klager komme frem over de uhyre Tab, Fiskerne lide ved, at deres Fiskeriredskaber blive revne itu af andre Fiskere. Naar der er et staaende Redskab i et Fiskevand, og Baadfiskeren kommer drivende med sit Garn, og

— selvsølgelig mod sit Dnske — gør Fortræd ved Rattetid, idet Garnet rives i Stykker, lides der Tab af Hundreder, ja af Tusinder af Kroner. Et saadant Garn er jo kostbart. Sikkerhed herimod vilde fuldstændig naas, hvis hvert af disse Redskaber havde sit eget Arbejdsfelt. Jeg gentager, at det selvsølgelig ikke kan naas paa een Gang, men jeg henstiller den Tanke, om man ikke lidt efter lidt kan komme i det Spor at anvise hvert Redskab sit Omraade. Imidlertid, Fiskernes Opfattelse af disse Spørgsmaal kunde jo ogsaa mulig ad anden Vej staffles frem, uden at man gik direkte til Redtættelse af en Kommission, og jeg skal henstille til det Udvalg, der kommer til at behandle denne Sag, og som sikkert vil optage sit Arbejde med stor Grundighed, naar man skal slutte fra den Detajlkundskab, som i en forbausende Grad er kommen frem under denne Forhandling, om det ikke kunde finde en Aaade, hvorpaa man kunde bringe Fiskernes Opfattelse frem. Der var jo intet til Hinder for endogaa at kalde en Fiskerrepræsentation herind og forelægge den visse Spørgsmaal. Et Rigsdagsudvalg har ganske vist ikke den Kompetence som en parlamentarisk Kommission, der ligefrem kan anstille Forhør Vandet over, hvad ogsaa engelse Komiteer kunne gøre, men der er intet til Hinder for, at et Rigsdagsudvalg til en vis Grad kan søge Oplysninger baade hist og her. Det vilde maaste føre til, at man ikke paa staaende Fod kunde naa til et endeligt Resultat med Hensyn til Revisionen af den store Fiskerilov. Jeg vil derfor henstille, om det ikke kunde være praktisk paa Forhaand at have sin Opmærksomhed henvendt paa Afgørelsen af det Spørgsmaal, hvorvidt det lille Forslag, der stod paa Dagsordenen forud for det foreliggende, Lovforslaget om Stadfæstelse af Konventionen med Sverige, kan gennemføres eller ikke. Der vil jo med Hensyn til den næppe kunne blive Spørgsmaal om stort andet end om at sige Ja eller Nej. Det er ganske vist muligt, at der i Henhold til de Henstillinger, der ere fremkomne fra de ærede Medlemmer fra Listed (Trolle) og Bornholm (H. S. Jensen) kan blive foretaget enkelte Forandringer deri, men de ville i alt Fald ikke kunne omfatte saadanne Punkter, hvorom der gennem Aarenes Løb har været stærk Kontrovers mellem Sverige og Danmark, og hvorom der ved Konventionens Afslutning er opnaaet Overenskomst. Ved saadanne kildne Punkter vil der næppe kunne røres, men nok ved andre. Jeg vil imidlertid henstille at tage det nævnte Spørgsmaal under Overvejelse i første Linie, og da navnlig faa afgjort, om de Ofre, der